

อาณาจักรทวารวดี

สำนักหอสมุด

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีที่ได้นพบ แสดงว่าในระหว่าง พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒ ในบริเวณแถบคุนหมิงน้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำแม่กลอง ซึ่งอยู่ในภาค กลางของประเทศไทยปัจจุบัน เคยเป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาที่สำคัญที่สุด แห่งหนึ่ง

สมเด็จพระยาคำรงราชานุภาพ พระบิดาแห่งประวัติศาสตร์ไทย ได้ให้นาม ดินแดนที่กล่าวนี้ว่า "ทวารวดี" ตามนามในจดหมายเหตุของหลวงจีนชื่อ เหินฉาง หรือ หวนจาง (Hiuan Tsang) ซึ่งได้จาริกไปสืบพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดียราวปลาย พุทธศตวรรษที่ ๑๒ โดยเรียกชื่ออาณาจักรนี้ว่า "ทว้อหลอโปตี้" (T'o-lo-po-ti) หรือ "โถวเหอ" นักปราชญ์สันนิษฐานว่าจะตรงกับคำว่า "ทวารวดี" หลังจากได้นพบเงินเหรียญ ๒ เหรียญ ที่บ้านสองคอน ตำบลพระประโทน จังหวัดนครปฐม และอีกหนึ่งเหรียญที่อำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี จารึกบนเหรียญเป็นภาษาสันสกฤตว่า "ศรีทวารที ศวรรปุณย" แปลว่า "บุญ กุศลของพระราชแห่งทวารวดี" และในสมัยต่อมา พระเจ้าอู่ทองได้ทรงนำชื่อ "ทวารวดี" มาใช้เป็นนามราชธานีที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นใหม่เมื่อ พ.ศ. ๑๘๘๓ ว่า "กรุงเทพทวารวดี ศรีอยุธยา" นับว่าเป็นหลักฐานที่สมควรนำไปอ้างได้ว่าอาณาจักรทวารวดีมีจริง

เดิมเชื่อกันว่า ชาวทวารวดีคงเป็นชนเผ่าละแ้ว หลังจากได้พบหลักฐานจาก หลักศิลาจารึก ๒ หลัก หลักที่ ๑ เป็นจารึกบนเสาศาแปดเหลี่ยม มีบัวหัวเสา จารึกเป็นภาษา มอญโบราณ พระยาโบราณราชธานินทร์เป็นผู้พบศิลาจารึกนี้ใกล้กับศาลสูง (ปัจจุบันเรียกว่า ศาลพระกาฬ) จังหวัดลพบุรี ใน พ.ศ. ๒๔๒๒ ศาสตราจารย์ ยอร์ช เซเคส์ ได้แปลข้อความ จากศิลาจารึกได้ ๔ เรื่อง

- เรื่องที่ ๑ นี้คือกริยานุของจาป หยั่งกัน - ทยุย และของ สังฆ ปภาภ การกระทำบุญได้สำเร็จลงแล้ว
- เรื่องที่ ๒ นี้คือกริยานุของ อุปมาย.....สองข้าพเจ้า ปรัชญาวันต ทาสที่อุทิศถวายวัด (คือ) วุทธทา.....สี่ดปาด เกรด สีดกุมาร ญะอ กพะ (ได้อุทิศถวาย) ผาแก้ววัดเช่นเดียวกัน.....โคกหนึ่ง และรด.....กริยานุของจาปสมทั้ง ทาสถวายแก้ววัด (คือ) วุทธ... ..สาสนปาด.....อันหนึ่ง โลกหนึ่ง รด.....

เรื่องที่ ๓ นี้คือกริยามูของ ชูสมิ ย์ พอบาน ทาสที่อุทิศถวายวัด ศักขารัต เป็นชื่อของเขา กริยามูนั้นได้ทำแล้ว คือ กริยามูของสมา อีณะ ทาสที่อุทิศถวายวัดคือ วุทธ ะ ละ และ สิง โภ ๓ ตัว

.....
เรื่องที่ ๔ แม่ไม่มีสิ่งใด (?) ขณะ.....จะมาถึงแก่กริยามู...คือ.....

ศิลาจารึกที่พบที่ศาลพระกาฬ จังหวัดลพบุรี ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นฝีมือของ
ชนพวกหนึ่งที่ไม่ใช่ขอมเลย ข้อความต่าง ๆ บนศิลาจารึกเป็นภาษามอญโบราณ จึงทำให้
เชื่อว่าประชาชนชาวทวารวดีเป็นชนชาติมอญ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ กรมศิลปากรได้พบหลัก
ศิลาจารึกข้อความเป็นภาษามอญเช่นเดียวกัน ที่จังหวัดนครปฐม นักปราชญ์จึงได้ให้ความเห็น
ว่า ชาวทวารวดีจะต้องเป็นชนชาติมอญหรือพวกลามอญ ซึ่งได้รับอารยธรรมจากอินเดีย
ก่อนที่จะขอมจะเข้าครอบครองดินแดนแห่งนี้ในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๒